Ч. 134. Чернівцї, середа дня 10. (23.) листопада 1904 р. Рочник XX.

ВИХОДИТЬ в ЧЕРНІВЦЯХ
що середи, пятницї і недїлї,
з тижневим додатком
„РУСКА РАДА“.
Редакция, адміністр. і експедиция
при улици Петровича ч. 2.
Рукописи звертає ся лише на попереднє застережене. — Рекламациї неопечатані вільні від оплати почтової.

БУКОВИНА

ПЕРЕДПЛАТА на „БУКОВИНУ“
разом з „Рускою Радою“:
на цїлий рік . . . . . 20 К. — с.
„ пів року . . . . . . 10 „ — „
„ чверть року . . . . 5 „ — „
„ місяць . . . . 1 „ 70 „
Поодиноке число „Буковини“ 16 сотиків.
Передплата і належитість за інсерат платні в Чернівцях.

Політична ситуация на Буковинї.

(Промова посла Николая Василька виголошена в буджетовій дебатї на соймовім засїданю із д. 4. листопада 1904).

(Дальше).

На жаль єго нечайне відкликанє відібрало єму можність ступати дальше на тій дорозї. Буковина має своє почуте чести; буковиньске населенє домагає ся бездоганної адміністрациї, яка істнує на заходї. Нам не вистарчає похвала, що ми в тім зглядї перевисшаємо Галичину. Длятого усї, навіть найбільше рішучі кроки, які думає почините пан президент краєвий, щоби дійти до тої цїли, найдуть у нас повне признанє.

Адміністрация фінансова.

Так і на поли управи фінансової вносимо оправдану жалобу. Я покликую ся в тім зглядї на слова мого поважаного приятеля, тов. д-ра Штравхера, які немов вирвані з серця цїлого населення. Я хочу лиш додати, що й жалоба тов. Вайденфельда — о скілько я міг сконтролювати поголоски в кругах урядників — що до упослїдженя кандидатів при обсадї посад із конфесийних зглядів, є вповнї оправдана. Сї жалоби набирають більшої імовірности, коли звернути увагу на те, що наш краєвий фінансовий директор прийшов до нас, так сказати-б, з цїлком иньшого сьвіта. Єго давнїйшим шефом був намісник гр. Ґосс, протектор християньско-соцiяльної партиї в Триестї, між тим як в нашім краю протеґоване такої партиї є річию неможливою. Чи про се вже знає новий фінансовий директор, менї не звісно, але що дотеперішний перший муж довіря нашого нового президента мінїстрів против таких тенденций виступає, про се я докладно знаю.

Дальше звертаю ся з просьбою до пана краєвого президента, щоби був ласкав звернути увагу на урядників, що працюють в буковиньскій фінансовій дирекциї. Знаючи любов до справедливости у краєвого шефа, висказую отсим переконанє, що він вже сам мусїв замітити при обсадах упослїджене автохтонних мешканцїв краю: Русинів, Румунів і Жидів. *(Дуже слушно).*

При докладнїйшім розслїдженю сеї справи довідає ся пан президент краєвий, що уроженцї нашого краю, вступаючи на своє нещастє до буковиньскої фінансової служби, супротив чужинцїв виказують нїби то о цїле небо гірші здібности. Ось і тут причина, чому їх тільки в виїмкових випадках уважають за таких, що-б могли доступити осьму рангу. Неможливо, щоб пану президентови краєвому не впало в око, що тільки фінансова служба впливає так паралїжуючо на мозкові функциї уроженцїв нашого краю, бо на иньших областях їм нїхто нїчого не закидує. *(Живе признанє).* Я зі свого боку не маю найменьшої причини бути вдячним урядникам взагалї, а вже зовсїм не урядникам фінансової управи, бож урядники в краю кидали менї все більше колоди під ноги у моїх політичних цїлях, нїж помагали менї а то й дуже часто поводили ся дуже лихо зі мною, як я мав яку справу урядову. Думаю однак, що я, беручи мимо того в оборону уроженцїв сего краю, висказую отсим думку цїлої Буковини, бо коли нам вже чи хоч чи не хоч доводить ся стогнати під гнетом податкових шруб, то ми повинні бачити при тій машинї радше своїх уроженцїв, чим чужинцїв. *(Живі признаня).*

Дирекция дібр.

Мої панове! Я звертаю бачнїйшу увагу нашого нового краєвого шефа на дирекцию дібр православного релїгійного фонду. Совітник консисторский, пан Бежан, хитаючи головою, певне згодить ся з тим, про що я говорити му. *(Веселість).* Се буде для мене радістю, коли він буде також хитати головою після моїх дотичних виводів. *(Жива веселість).* Релїгійний фонд, який становить третину землї краю, заснований свого часу як фундацию на удержанє монастирів і шкіл, отже на культурні цїли, одинокі, які тодї були. Високодостойна консистория думає, що ще й нинї містить ся в тім цїла задача фонду, тимчасом від того часу — Богу дякувати — Буковина поступила далеко на перед і тепер вже не одинокі школи і монастирі причиняють ся до піднесеня народного добробиту! Заряд фонду дуже бюрократичний: Ми маємо дирекцию дібр в Чернівцях, краєвого президента — як посередника, і мінїстерство як найвисшу інстанцию, обмежену по більшій части ще цїсарскою санкциєю. Шефом заряду фонду є чоловік з вузким серцем, без ширшого сьвітогляду, який розуміє фундацийні добра як велику приватну власність, котра не має нїяких з'обовязань що до краю. Великі хуторі фонду не приносять нїякого або дуже мало зиску. Направки і будівельні інвестициї, що їх по більшій части полагоджують самі арендарі, пожирають гроші за аренду, а чинники, які заряджують дирекциєю дібр, всїма силами старають ся не допустити, щоби виарендовувано парцелї фондового маєтку, яка робота з одної сторони принесла би фондови далеко більший дохід, а з другої сторони зарадила би недостачі ґрунтів нашого сїльского населеня. *(Дуже слушно).* І панове з конгисториї противлять ся такому способови виарендовуваня, добачаючи в нїм початок парцеляциї. Я кажу се цїлком отверто, що парцелюючи ріль, левади і пасовиска, що належать до релїгійного фонду, можна зискати не лиш богато для краю і сїльского населеня, але також й для самого фонду, бо чинши з капіталу, які бі можна позискати дорогою парцеляциї — а сей капітал з таким самим довірєм можна поручити зарядови цїсар

Михайло Дашкевич.

„Добре, що хоть разом“.

(Гуцульський образок).

Скалиста ґрунь[1]) на безлюдю. На тій ґруни убога хатчина вкрита смерековим лубєм і привалена тяжким камінєм. До хатчини тулить ся чердачок[2], із суковатого заміту а в йому виликує ся до місяця сокира, рискаль, сапа і коса. Крізь маленькі, одношибкові віконци миготить мутнє сьвітло каганця.

Гола але остра зима.

Николай Біденний нарубав вчера букового гиля й „нагодував“ бростом[3]) „мамочку“. Ой тото „мамочка“! Дістав еї, — тодї ще мале телятко, — у фіровщину від кума Василя. Тепер з неї вже коровка. Вона годує йому хору жінку, троє дїтий, малих як мишенят а часом лизне й він лижочку „парінки[4])“. Дає пів гердечка молока. В лїтї не журить ся він нею. Пасе си сама „мамочка“ по під плоти а свалою збирає малинник, як коза і не впаде нїколи.

Податок платить також вона. І цего лїта зафантували теличку з під неї за податок. Купив на лїцитациї Мортко.

„Добрий то чоловік тот Мортко! Щось поговорив зі „здекутором“ і дав менї у товбівку[5]) три опї муки, дві пакли і сірник...

Нема чим еї погодувати. Дістав ключик[6]) сїна у пана фештїра на роботу, але жмінка за жмінкою і з'їла сарака. Вже не їла сїна чотири днї. Зночки[7]) урвала трохи бростку а сегодни вже не їла. Голодна ек дошка. Стогне сарака, не знати чого. Узьвв сми еї у хату, бо в колешни[8]) студено.

Ей Господи! Жінка стогне, корова стогне а дїти — ек дїти: плачуть, цулують, ба маму ба „мамочку“. Не зрозумів сми тай годї!

Жінка лишила си на голих дошках, бо мервочку мусїв сми постелити на дземлю під корову.

Госпідку! Головко моя бідна! Не вкрав сми у своїм житю за синє під нїхтем, але це прийди си тепер спогинити си. Що пиче буду робити? Мушу їти аби зовсїм отут гинути. Най оця ковенька горит а я пійду, аби й жінка не знала. Добре, шо дїти уснули. Коби не ймили“...

По перших півнях. Місяць, круглий, як круг, сьвітить на синьому небі — а зіжок коло него, зіжок! Нїхто їх не зчислить. Світять, присьвічують, аж трясуть ся; а там саме над Біденим шворкнула одна зірка десь у безвісти. Величанські гори дрімають, мов який діявий кольос. Одна гора вбрана в білу, дияментами засїяну свиту, неначе яка вельможна панї. Еї, покриту снїгом, осьвічує пожичене сьвітло місяця.

Друга гора, одїта в темну загортку, стогне в тїни, як та бідна мужичка на дошках.

Великі дїла Твої Боже!

На хребтї Маґури скрипить під ногами Николая замерзлий снїг. Згорблений, з вязочкою крадного сїна на плечах спішить д хатї. Приходить, кидає сїнце на під а сам у хату. Застав все, ек лишив.

— А де ти був? — простогнала його хора жінка.

— Ходив купувати сїна.

Хора усьміхнула ся — тим сьміхом резиґнациї бідного, а сльози застряли в запалих ямках очий і блеснули до сьвітла Николаеви...

Цїлу нічку не спав Николай. Давав коровці сїнця, але вона не їла. Жінка стогнала а дїти кронїли за горном.

Що лиш зоріє. Николай стоїть у Тодирихи і питає:

— А в хатї?

— В хатї.

Входить в хату й здоровкає ся:

— Єк ночували?

— Гаразд! ек ви?

— Та — — я таки не ночував.

— А то шо коло вас?

— Коло мене кепсько.

— Та най коло Жидів буде кепсько — сїдайте!

— Декую, нїколи сїдати.

— А Марії лекше?

— Ей кат — му лекше. Прийшов сми до вас, бисти йшли шьи бабиції[9]) варити. Я вас колис файно закутаю, ек дочекаємо.

— Та най це, коби ади Марія підднела си.

— Я біжу до цигана Тоська, аби йшов примовети корові.

— А то шо корові?

— Та єкас скуса, преч би си казало, лежит, узев сми ї в хату та лиш стогне й стогне.

— Ей дий[10]) єго лихо а це шо на вас сараки?

— Бог сьвитий[11]) знає. Майте си гаразд!

— Ідїт здорові, я зараз там буду.

Старого цигана Тоська знають не лиш всї люди в селї, але й богато з цари[12]) та з лецкого[13]) боку. Чи „поженита“, ци ласичка „тикнє“ худібку, ци скусить щєсник, ци відьма або опир збавить коровку, зараз до Тоська. Він уміє примовити[14]) від усего.

— Добрий ранок!

— Дай Боже здоровля!

— А ек спали?

— Гаразд ек ви?

Дивить ся Николай по хатї в цигана за ним а сей засунув ся горілиць ногами у піч, що лиш голову видко коло постоліо на припічку. У печи йому у ногах двоє голих циганят. Циганка цмокає за горном „гирбу“.

— Сїдайте Николайку — просить циган.

— Декую, най у вас усе добро сїдає.

Сів Николай і жде, аби циган висунув ся з печи — та дарма, циган і гадки про те не має.

— Прийшов сми, панї Тоську, до вас...

— Нїчо, вїчо Николайку — перебиває йому циган.

— Шос ми корова фіґлює — докінчує Николай.

— То зле — каже циган і обертає ся на черево.

(Конець буде).

---

[1]) = верх, гора. [2]) = ґанок. [3]) = пупіночки на буковім гилю. [4]) = молоко. Гуцули кажуть: парінка бої = молоко кипить. [5]) = шкіряна дзьобілна, майстра, торба. [6]) = звязка сїна сперта на сучки смерічки, щоб лекше нести. [7]) = Зночи. [8]) = стайня без дверий. [9]) = Спосіб лїченя. [10]) = бодай. [11]) = святий. [12]) = Подїлє. [13]) = Галицкий бік. [14]) = відшептувати.

скому — певне перевисшать дотепершні доходи фонду, а через те можна більше гроший ужити на шкільні цїли. (*Зовсїм справедливо*).

(д. б.)

З краевої полїтики.

Остатнї реформи, які перевів буковиньский Сойм підчас остатної сесиї, і теперішне становище Русинів на Буковинї не дае спати галицкій пресї польскій і... тутешний ґазетцї: „Gazeta polska“, що притьмом передруковуе у своїх шпальтах міркованя Czasu і Gazet-и Narodow-oї. Розумів ся, що в тих статях крім знаного вже всїм крику на „młodoruski radykalizm“, крім кличів Polizei!, та накликів, щоби „zwalczać zapędy radykalne“, що розпаношили ся на Буковинї і звідси загрожують цїлій Галичинї — нема нїчого. Розумів ся ще й се, що всї статї писані... „ze stanowiska państwowego“, в них дораджуе ся рускому клюбови щирість і отвертість така, яка е в консервативнім клюбі вірменьско-польскім, вказуе ся на потребу „porozumienia się obu krajów Galicyi i Bukowiny“ в тім напрямі, щоби знищити материял „wybuchowy“, що громадить ся на Буковинї і т. д. і т. д. При тій нагодї — також і се розумів ся — мусїло дістати ся трохи і кн. Гогенльоге, що „nie doceniał znaczenia czynników zachowawczych, a przeceniał treść (зміст) haseł postępowych“.

Gazeta polska подала всї статї без зміни, від себе приклала тілько комплімент краківскому Czasow-и, що odznacza się zawsze sprawiedliwością względem Rusinów — такою, якою визначае ся і... Gazeta polska.

В подібнім дусї клеветничім, полїцейскім, нагінково-денунцияцийнім писані одна по другій статї у ...gemeine (Lügen)zeitung. Клевети за клеветами, але мимо того всего — die Karawane zieht weiter...

* *
*

В „Bukowinaer Post“ у трьох статях п. з. „Zur Klarstellung“ подае докладно голова „Вільнодумного Союза“, др. Ав. Ончул, на чім основуе ся реформа виборча, ухвалена буковиньским соймом і поясняе в детайлях еї зміст. Статї отсї визвали змагання Біллїнґа представити перед публикою у фалшивім, тенденцийнім сьвітлї цїлу роботу Сойму в тім напрямі.

Буковина в буджетї на рік 1905.

Дня 17. с. м. предложено в радї державній проект устави фінансової на рік 1905. В тім проектї находить ся ряд нових позиций, які дотикають Буковини. Очевидно, що вони не вичерпують цїлої теми „Буковина в буджетї на р. 1905“, ізза того, що фінансовий закон не виказуе подрібно кождої позициї з окрема, лиш нові позициї, о скілько їх не втягнено під загальні заголовки.

В етатї міністерства внутрішних справ знаходимо отсї позициї: На адаптацию урядового помешканя для кр. през. в Чернівцях 13.500 кор., на будову нового будинку урядового в Кіцмани (друга рата) 30.151 кор. (з р. 1904); на утворене заведеня для розслїдженя засобів споживних в Чернівцях 16.000 кор.; на будову мосту на рiцї Дорнї в Дорнї Ватрі на карпатскім гостинци (1 рата) 30.000 кор.; на будову мосту на рiцї Скеї (друга рата) 17.000 кор., на реґуляцию ріки Сучави коло Іцкан 20.000 кор.; державний удїл на реґуляцийні роботи на рiцї Молдаві і еї доплывах: Путнї, Молдавицї, Сухій і Гуморі (осьма рата) 19,757 кор.; на водні будівлї над рікою Прут 300.000 кор.; на заложене культур лїсових для достави материялу для реґуляцийних робіт 4000 кор.

В етатї міністерства просьвіти: На унїверзитет в Чернівцях 395.000 кор., на адаптациї і уряджeня 2.459 кор.; На иньші меньші видатки разом 4.333 кр.

Середні школи: На поміщене II. державної ґімназиї в Чернівцях (трета і послїдна рата) 12.000 кор. (з р. 1904.) на адаптациї, уряджeня і т. д. разом 11.590 кор.; для шкіл промислових на адаптациї, уряджене і т. д. 2.800 кор.; на народні школи 1.500 кор.

В етатї міністерства справедливости: на урядовий будинок в Стульпіканах (перша рата) 10.000 кор., на будову судової палати в Чернівцях (трета рата) 50.000 кор. (з р. 1904).

Переслїдуване галицких „Січий“.

(Дальше).

До ц. к. староства в Станиславові подав цїлий ряд „Січий“ просьби о зізволене носити відзнаки, та від того часу минуло вже кілька місяцїв, а відповіди нема!

Розумів ся, що ц. к. староства не лише забороняють ношене відзнак, але й карають за се. Великою ревностию в тім зглядї визначае ся староста коломийский. Той укарав в червни с. р. кількох січовиків з Камінок великих за ношене січових відзнак (лент) в часї, коли їм ще нїяка дотична заборона не була доручена. Очивидно укази того пана мають таку дивну силу, що дїлають вняь, хотяй се що до карних законів навіть в радї державній не допускаеме. Той сам староста укарав кільканацять січовиків з того самого села за те, що убрані в ленти танцювали підчас сьвята, устроюваного що річно 16. мая в кождім селї у нас в честь пануючого Дому з вдячности за знесене панщини. Жандармови, що їм хотів в тім перешкаджати, відповіли січовики, що таке сьвято е прецї народним звичаем і їм прецінь сего боронити не можна. П. Павлїковский, не допустивши жадних сьвідків відводових, засудив сих людий за мниму обиду жандарма на кару від 1 до 4 днїв арешту і всїх stante pede позанирав, не даючи їм до сеї хвилї карних оречень.

Підчас побуту Є. Е. міністра Кербера у Львові вислали деякі „Січи“ депутацию до него. За те староства стараютъ ся в той спосіб пімститись на тих делеґатах за їх „зухвалу“ жалобу, що накладають на них кари за безправне ужите відзнак перед лицем пана міністра-президента. І так управитель ц. к. староства в Снятинї Левицкий, котрий зраджуе на кождім кроцї охоту стати як найскорше старостою, наложив на кошового „Січи“ в Джурові, Федора Курилюка, кару 50 кор. зглядно 5 днїв арешту власне за сей „злочин“ а рівночасно повідомив Івана Сандуляка з Карлова, що на него вскорі за те саме наложить таку кару.

Що до коломийского старости пана Павлїковского замічае ся ще, що він не зважае навіть на династичні інтереси там, де ходить о інтерес галицкої „hierarchii społeczn-oї“. Отсе коли Народна Спілка в Іспасї внесла подане о дозвіл на фестин народний і похід, що мали відбутись 16. мая с. р. в память бл. п. цїсаря Фердинанда Благого з вдячности за знесене панщини, п. Павлїковский рішучо не дозволив сего, а надто вислав жандармерию, котра мала пильнувати, щоби руский хлоп не задемонстрував своеї вдячности для пануючої династиї за се, що его визволили з неволї польскої шляхти. Коли однак мимо тої заборони чувство династичне у руских хлопів побідило над страхом перед старостою й жандармами і они ґреміяльно удали ся на толоку для устроеня народної забави, п. Павлїковский зробив против кількох з них донесене до суду карного о провину збіговища і ріжнородних переступств. За се ц. к. суд окружний в Коломиї увільнив вправдї обжалованих (Николу Петрука і тов.) від обжалованя що до провин, але засудив їх лише за нереступство закона о зборах і т. д. на незначні кари арешту. Сего однак було п. Павлїковскому за мало і під его впливом внїс коломийский прокуратор державний жалобу неважности від сего вироку. — Також і „Січи“ в Камінках великих заборонив п. Павлїковский устроене фестину з таким самим ultra льояльним характером. Ось так коломийске ц. к. староство і коломийска ц. к. прокуратория державна скріпляють в рускім народї династичні чувства!...

(Конець буде.)

Полїтичний перегляд.

Бурливе засїдане угорского сойму.

На засїданю угорского сойму з дня 18. с. м. ухвалено остаточно внесеня Тіси і Данеля що до зміни реґуляміну нарад палати. Один опозицийний посол відчитав дуже острий манїфест против президента палати за те, що допустив оба згадані внесеня і заявив, що опозиция не узнасть зміни реґуляміну. Але все таки конець кінцем ухвалено внесене що до зміни реґуляміну серед неколькох криків опозицийного сторонництва. По засїданю всї опозицийні сторонництва ухвалили утворити коалїцию. З опозицийними сторонництвами іде поруч і публика, яка, як доносять телеґрами, чинно зневажила Тісу після того, як опустив палату соймову.

НОВИНКИ.

Чернівцї, 22. листопада 1904.

Маршалок краю, бар. Юрій Василько, виїхав на довший час до Віднѧ передаючи всї справи, що дотичать Видїлу краевого, віцемаршалкови краевому, проф. др. Стефанови Смаль-Стоцкому.

Іменованя. Міністерство просьвіти заіменувало проф. II. ґімназиї, п. Петра Кумановского, членом комісиї испитової для шкіл народних і видїлових з нїмецкою, волоскою і рускою викладовою мовою в Чернівцях на час від шк. р. 1904/5 до кінця шк. р. 1906/7.

Ювилей Михайла Павлика, знаного руского публїциста, письменника і полїтичного дїяча, відбув ся в Народнім Домі у Львові, при страшнім здвигу публики. Вступне слово виголосив Василь Стефаник, опісля були сьпіви і декламациї, а на кінци вручено Ювилятови богато дарунків і адрес від руских товариств, від молодїжи і мужиків. На сьвято наспіло до 100 телеґрам між иньшими з Київа, Дорпату, Гуманя, Єкатеринослава, Чернигова, Петербурга, з Женеви, з Праги та Віднѧ. По сьвяточнім вечері відбув ся комерс. Докладнїйший опис сьвята подамо через кілька днїв.

Ювилей Гржімалього. В суботу відбув ся заходом товариства „Verein zur Förderung der Tonkunst in der Bukowina“ а при співучасти „Буковиньского Бояна“ і „Arminі-ї“ концерт в честь Ад. Гржімалього з нагоди його трицятилїтної працї на полї розвою музики на Буковинї. Концерт випав під кождим зглядом дуже добре і закінчив ся комерсом під проводом радника двора, др. Кляйнвехтера. Від „Бояна“ промовляв на комерсї, голова, п. Модест Левицкий, зазначуючи, що ювилят старав ся завсїди заводити в Чернівцях кромі гармонії в тонах, згоду між нациями, чого доказом було хотьби виконане бетговенівскої симфониї, в якій брали участь всї музичні товариства в Чернівцях. Зазначити ще треба що на бажане тих, що уряджували концерт, на комерсї понисувало ся товариство „Arminia“ а і п. М. Левицкий відсьпівав з великим чутем кілька руских пісень, які публицї незвичайно подобали ся. Із незвичайним одушевленем приняла зібрана публика останню промову п. Телемана, який зазначивши, що пісня е міжнародним скарбом цїлої людскости, промовляв в кількох мовах (по руски, по волоски, по нїмецки, по французки, по угорски, по жидївски і т. д.) Зачуваемо, що „Verein zur Förderung der Tonkunst in der Bukowina“ готовить для Ювилята богатий дар а і Буковиньский Боян“ ладить для него відповідну адресу.

Із „кружка україньских дївчат“. Пригадуемо. що послїдні сих мясниць сходини з танцями, які уряджуе наше товариство, відбудуть ся в четвер, дня 24. листопада, в „Народнім Домі“. Підчас павз будуть музичні продукциї поодиноких членів Бояна. Вступ від особи 1 кор. — За видїл: *Г. Шкурганівна* голова.

Ювилей Івана Нечуя-Левицького. Нам доносять з Київа, що 19. (5.) грудня сьвяткувати муть в Київі ювилей сороклїтної лїтературної дїяльности Нечуя-Левицкого. Докладнїйше про се напишем пізнїйше, а поки що дїлимо ся з публикою отсею радісною вісткою думаючи, що наші товариства і загалом наша цїла суспільність приготовить ся відповідно до ювилею сего визначного письменника, що побіч Мирного, до сеї пори е найлїпшим нашим повістярем.

З „Буковиньского Бояна“. Концерт „Бояна“ при співучасти віденьского концертиста і королївского румуньского надворного сьпівака, барітонїста М. А. Уляновского, буде вже дня 10-го грудня в сали музичного товариства. Хтоби хотів дістати скорше білети, може звернути ся до торговлї музикалїів Розенцвайґа, ул. Паньска ч. 9. — За видїл: *М. Левицкий* голова, *В. Сімович* писар. — (Хор приготовляе ся дуже пильно на пробах що понедїлка і пятницї, щоб гідно стати поруч при віденьскім сьпіваку, про якого преса дуже підхлїбно виражае ся. *Ред.*)

Із „Історичного Товариства“ в Чернівцях. В недїлю, дня 27. н. ст. падолиста відбуде ся відчит проф. і д-ра В. Мильковича п. заг. „Культ Мітри“ (бога сонця). Початок точно о год. 3. по обідї. Місце викладу: унїверситет, саля V.

Із кругів духовних. Митроп. Репта висьвятив в резиденцияльній каплици на протоєреїв ось сих ексархів: Олїмпія Кисилицю в Берґометї н. П., Висиля Жалковского в Суховерхові, Єротея Федоровича в Ревнї і Юрія Прелича в Брязї; і ось тих парохів: Івана Воробкевича в Дорнї Кандренах, Ілию Мачущака в Шишківцях, Омеляна Палїевича в Рончу, Михайла Речека в Ґранїчештах, Дмитра Пашкана в Валесоцї, О. Барґуана в Босанчу і О. Козака в Сторонци. При сїй нагодї годить ся згадати, що після ухвали заааранжованих „свыше“ зборів сьвященичого товариства Буковини, ходили сьвященики із заявою довіря до митрополита супроти соймових виводів пос. Пігуляка і Василька. Бавлять ся в комедию ромунїзатори і кацапскі загорілцї, броять а відтак ще висловляють довіре тому, що те все толеруе коштом вірних.

„Руска селяньска бурса“. На вечерку у Вашківцях н. Ч. 20. с. м., зібрав підписаний на селяньску бурсу 35 кор. 10 сот.: Жертвували: Вп. п. п. Могильницкий зі Снятина 4 кор., п. нотар Стрийский 3 кор., п. Дмитро Балошескул 4 кор., п. о. Маланчук, з Лукавця н. С. 2 кор., п. Никоворич Николай 2 кор, п. інспектор Никорович 1 кор., п. др. Моріц Бернфельд 1 кор., п. Ем. Лучаньский 1 кор., п. Мих. Дашкевич з Шипота 1 кор., п. Дмитро Микитюк 1 кор., п. Олекс. Левицкий 1 кор., п. Вахент. Ісакевич 1 кор., п. Д. Руснак 1 кор., п. Ник. Кушнїрук 1 кор., п. Николай Турин з Снятина 1 кор., п. Ел. Лазар 1 кор. 40 сот., п. Фрай з Вашківцїв н. Ч. 1 кор., п. акад. Стрийский 1 кор., п. Н. Н. 10 сот., п. У. Р. 10 сот., п. Николай Гарас 20 сот., п. Юрій Зота 70 сот., п. Іляр. Завадюк 50 сот., п. Мих. Керницкий 80 сот., п. Арт. Проданюк 40 сот., Вп. п. надуч. Цуркапович 50 сот., п. надуч. Данчул Парт. 80 сот., і п. Попович, з Вашківцїв 2 кор., який вступив в спомагаючі члени бурси з місячним датком 1 кор. Дальше пожертвував при судовій розправі підчас урядованя пана секретаря суд. Коралевича кошта, які єму признав суд, Иосиф Тоні з Рошоша на бурсу 10 кор., а Вп. п. секретар суд. Цурковский 4 кор. Всїм щирим жертводавцям складае як найсердечнїйшу подяку *П. Клим* канд. філь.

Видае товариство „Руска Рада“ в Чернівцях. За редакцию відповідае Іван Захарко.
З друкарнї товариства „Рускої Ради“ в Чернівцях під зарядом Івана Захарка.